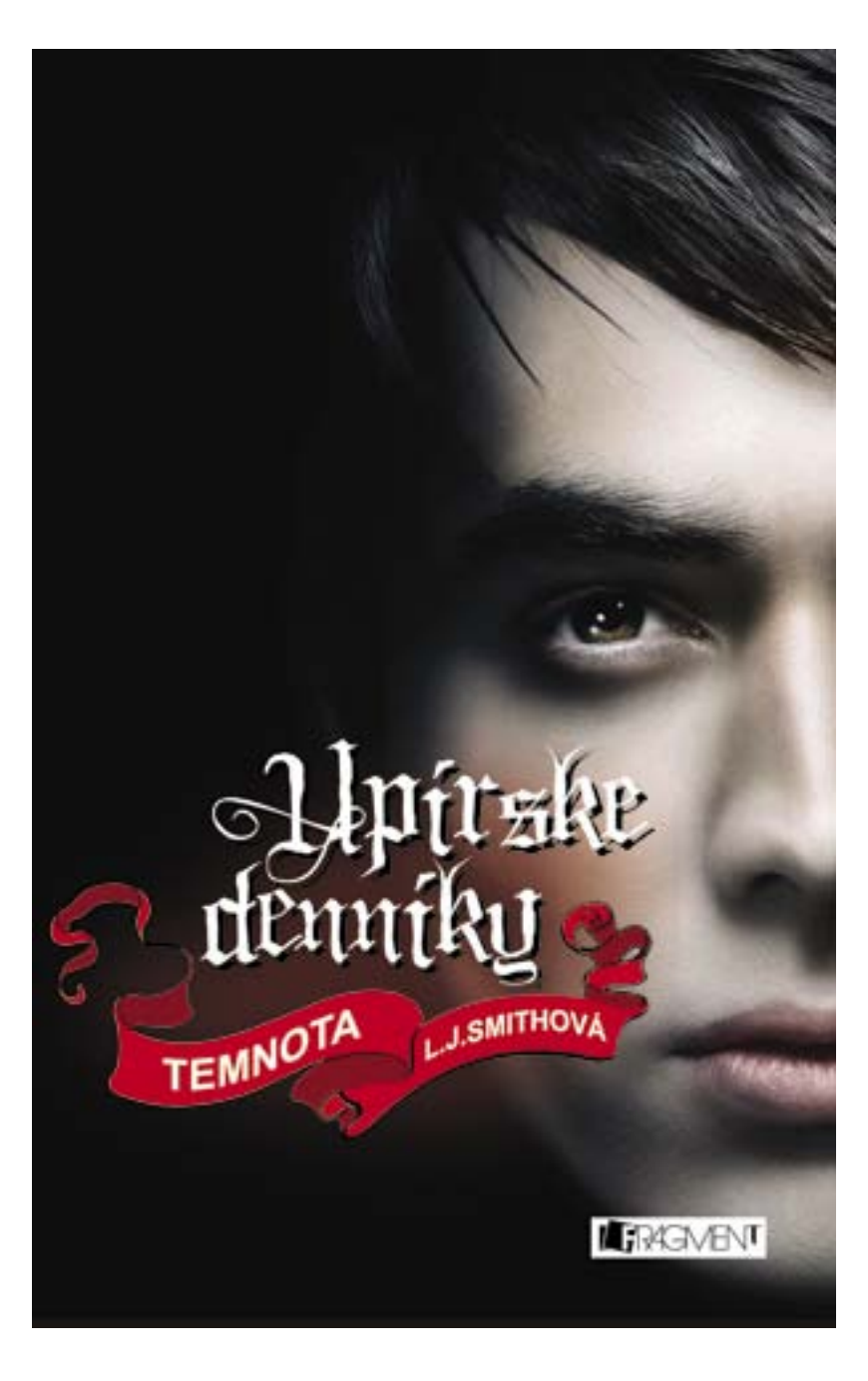

Upírské deníky

TEMNOTA

L.J. SMITHOVA

FRAGMENT

Upírske denníky 4

- Temnota

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová

Upírske denníky 4 - Temnota – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske denníky

TEMNOTA L.J.SMITHOVÁ

Všetko môže byť tak ako predtým,“ povedala Caroline vrúcne a stisla Bonnie ruku.

„Nebola to však pravda. Nič nemohlo byť tak ako pred tým, než Elena zomrela. Nič. A Bonnie mala vážne pochybnosti aj o oslave, ktorú sa Caroline pokúšala zorganizovať. Podľa neurčitého šteklenia v žalúdku vedela, že je to veľmi zlý nápad.

„Veď Meredith už mala narodeniny,“ poznamenala. „Minulú sobotu.“

„Neužila si však poriadnu oslavu. Máme voľnú celú noc – moji rodičia sa vrátia až v nedeľu ráno. No tak, Bonnie, len si predstav, ako ju prekvapíme!“

Tomu verím, pomyslela si Bonnie. Tak ju prekvapíme, že ma možno zabije. „Pozri, Caroline... Meredith nemá na oslavovanie náladu. Pôsobilo by to neúčtivo...“

„Lenže to je hlúposť. Sama dobre vieš, že Elena by chcela, aby sme sa bavili. Zbožňovala oslavy. Nepáčilo by sa jej, že aj po polroku len vysedávame a nariekame.“ Caroline sa naklonila dopredu, jej inokedy prešibané zelené oči pôsobili úprimne a nástojčivo. Nebolo v nich ani stopy po úskočnosti, ani stopy po intrigách. Bonnie videla, že to myslí vážne.

„Chcela by som, aby sme boli zase kamarátky,“ pokračovala Caroline. „Vždy sme spolu oslavovali narodeniny, len my štyri, pamätáš sa? A pamätáš sa, ako sa chalani vždy pokúšali dostať na oslavu? Ktovie, či to skúsia aj tento rok?“

Bonnie cítila, že stráca kontrolu nad situáciou. Nie je to dobrý nápad, vôbec to nie je dobrý nápad, pomyslela si. No Caroline pokračovala a pri ospevovaní starých dobrých čias vyzerala zasnene a takmer romanticky. Bonnie nemala srdce povedať jej, že staré dobré časy sú mŕtve. Koniec.

„No my už ani nie sme štyri. Tri baby ktovieakú oslavu nespravia,“ namietla chabo, keď sa jej podarilo prehovoriť.

„Pozvem aj Sue Carsonovú. Meredith s ňou dobre vychádza, však?“

Bonnie musela pripustiť, že je to pravda – so Sue vychádzal dobre každý. No Caroline musí pochopiť, že všetko už nemôže byť také ako predtým. Nemôžu Ele-

nu nahradí Sue Carsonovou a povedať, že je to v poriadku.

No ako jej to mám vysvetliť? pomyslela si Bonnie. Odrazu to vedela.

„Pozvime Vickie Bennettovú,“ povedala.

Caroline na ňu vytreštila oči. „Vickie Bennettovú? Žartuješ? Máme pozvať tú čudáčku, ktorá sa vyzliekla pred polovicou školy? Po všetkom, čo sa stalo?“

„Práve pre to, čo sa stalo,“ povedala Bonnie. „Pozri, viem, že nikdy nepatrila do našej partie. Už však nepatrí ani k ostatným; nechcú ju a je z nich na smrť vystrašená. Potrebuje priateľov. My zase potrebujeme ľudí. Pozvime ju.“

Caroline sa chvíľu tvárila beznádejne zúfalo. Bonnie vystrčila bradu, podoprela si boky a čakala. Caroline napokon vzdychla.

„Dobre, vyhrala si. Pozvem ju. Ty si vezmeš na starosť Meredith a pozveš ju na stredu večer k nám. A nezabudni, že nesmie ani tušiť, čo ju čaká. Chcem, aby to bolo prekvapenie.“

„Neboj sa, to určite bude,“ povedala Bonnie zachmúrene. Nebola pripravená na žiarivú Carolininu tvár ani na impulzívne teplo jej objatia.

„Som taká rada, že so mnou súhlasíš,“ povedala Caroline. „Super, že budeme zase všetky spolu.“

Ničomu nerozumie, uvedomila si Bonnie, keď Caro-

line odišla. Čo mám spraviť, aby jej to došlo? Jednu jej streliť?

Potom si uvedomila: Bože, a teraz to musím povedať Meredith.

Do večera sa však rozhodla, že jej to možno ani netreba povedať. Caroline ju predsa chcela prekvapiť. Meredith sa tak aspoň nebude dopredu trápiť. Áno, povedala si Bonnie, asi bude najohľadupľnejšie Meredith nič nepovedať.

A ktovie? – napísala si v piatok večer do denníka. Možno som ku Caroline príliš tvrdá. Možno naozaj ľutuje, čo nám spravila, keď sa Elenu pokúsila ponížiť pred celým mestom a Stefana poslať za mreže za vraždu. Možno dospela a naučila sa myslieť aj na iných. Možno sa na tej oslave dobre zabavíme.

A možno ma dozajtra unesú mimozemšťania, pomyslela si, keď zavrela denník. Nádej umiera posledná.

Denník bol obyčajný lacný zošitok z papiernictva s kvietkovaným vzorom na obale. Písala si ho až od Eleninej smrti, no už bola od neho mierne závislá. Bolo to jediné miesto, kde si mohla povedať, čo chcela, a ľudia na ňu nevrhali šokované pohľady a nehovorili: „Bonnie McCulloughová!“ alebo „Preboha, Bonnie...“

Ešte aj keď zhasla svetlo a vliezla pod paplón, stále myslela na Elenu.

Sedela na upravenom trávniku, ktorý sa rozprestieral, kam len dovidela. Na oblohe nebolo ani mráčika, vzduch bol teplý a voňavý. Spievali vtáky.

„Som veľmi rada, že si prišla,“ povedala Elena.

„Aha,“ povedala Bonnie. „No, samozrejme, aj ja som rada. Pravdaže.“ Znovu sa poobzerala, potom sa zase rýchlo obrátila k Elene.

„Dáš si ešte čaj?“

Bonnie držala v ruke šálku, tenkú a krehkú ako škru-pina. „Aha. Áno, vďaka.“

Elena mala biele mušelínové šaty ako z osemnásteho storočia, ktoré jej priliehali k postave a ukazovali, aká je štíhla. Čaj naliala presne, nerozliala ani kvapku.

„Dáš si myš?“

„Prosím?“

„Pýtala som sa, či si dáš k čaju sendvič.“

„Aha. Sendvič. Uhm. Jasné.“ Tenké koliesko uhorky s kvapkou majonézy na chutnom kúsku bieleho chleba. Bez kôrky.

Celá scéna bola iskrivá a krásna ako obraz od Seurata. Warm Springs, tam teraz sme. Na starom mieste, kam sa tradične chodievalo na pikniky, pomyslela si Bonnie. No rozhodne musíme prebrať aj dôležitejšie veci ako čaj.

„Kto ti teraz robí účes?“ spýtala sa. Elena sa nikdy nevedela poriadne učesať sama.

„Páči sa ti?“ Elena položila ruku na hodvábný zlatý drdol na temene.

„Je dokonalý,“ povedala Bonnie a pripadala si ako svoja matka na slávnostnej večeri Dcér americkej revolúcie.

„Vieš, vlasy sú dôležité,“ povedala Elena. Oči sa jej ligotali tmavším odtieňom ako obloha, bola to farba lazuritu. Bonnie sa rozpačito dotkla svojich neposlušných červených kučier.

„Samozrejme, aj krv je dôležitá,“ povedala Elena.

„Krv? Aha... samozrejme,“ vykoktala Bonnie. Netušila, o čom Elena rozpráva, a mala pocit, akoby balansovala na povraze nad aligátormi. „Áno, krv je fakt dôležitá,“ prisvedčila chabo.

„Ešte sendvič?“

„Vďaka.“ Tento bol so syrom a s plátkom paradajky. Aj Elena si vzala a spôsobne doň zahryzla. Bonnie sa na ňu dívala a cítila sa čoraz väčšmi nesvoja, a potom...

A potom zbadala, že cez okraj sendviča vyteká blato.

„Čo... čo to je?“ Od hrôzy mala piskľavý hlas. Tento sen jej až teraz začal pripadať ako sen a zistila, že sa nemôže hýbať, že môže len zatajiť dych a dívať sa. Z Eleninho sendviča kvapla na károvaný obrus hustá hnedá tekutina. Bolo to jednoznačne blato. „Elena... Elena, čo...“

„My to tu všetci jedávame.“ Elena sa na ňu usmiala

a aj na zuboch mala hnedé škvrny. Ibaže hlas nebol Elenin; bol škaredý, skreslený a mužský. „Aj ty budeš.“

Vzduch už nebol teplý a voňavý; bol horúci a plný sladkastého pachu hniúcich odpadkov. Okolo nich zivali čierne jamy a trávnik nebol udržiavaný, ale divo rozrastený. Neboli vo Warm Springs. Boli na starom cintoríne; ako to, že si to nevšimla? Ibaže hroby boli z nejakého dôvodu čerstvé.

„Dáš si ešte myš?“ spýtala sa Elena a obscénne sa zachichotala.

Bonnie pozrela na napoly zjedený sendvič, ktorý držala v ruke, a skríkla. Z jedného konca visel hnedý chvost. Z celej sily šmarila sendvič o náhrobný kameň, kde sa rozplesol. Potom vstala – obracal sa jej žalúdok a prsty si zúrivo utierala do džínsov.

„Ešte nemôžeš odísť. Práve prichádza spoločnosť.“

Elene sa menila tvár – vypadali jej vlasy a pokožku mala odrazu sivú a kožovitú. Na tanieri so sendvičmi aj v čerstvo vykopaných jamách sa niečo hýbalo. Bonnie sa na nič z toho nedívala; mala pocit, že by zošalela.

„Ty nie si Elena!“ zvolala a rozbehla sa preč.

Vietor jej fúkal vlasy do očí, bránili jej vo výhlade. Prenasledovateľ jej bol v päťách; cítila ho tesne za sebou. Dobešla k mostu, chvíľu rozmýšľala a potom do niečoho vrazila.

„Čakala som na teba,“ povedala tá vec v Eleniných šatách, čosi sivé pripomínajúce kostru, s dlhými zahnutými zubami. „Počúvaj ma, Bonnie.“ Držala ju strašne pevne.

„Ty nie si Elena! Ty nie si Elena!“

„Počúvaj ma, Bonnie!“

„Ty nie si Elena! Nie si Elena!“

„Počúvaj ma, Bonnie!“

Bol to Elenin hlas, Elenin skutočný hlas, nie obscénne pobavený ani hrubý a odporný, ale naliehavý. Vychádzal odkiaľsi spoza Bonnie a niesol sa snom ako čerstvý, chladný vietor. „Bonnie, počúvaj...“

Akoby sa všetko roztápalo. Kostnaté ruky na jej ramenách, hmýriaci sa cintorín, skazený horúci vzduch. Elena mala chvíľu jasný hlas, ale znel prerušovane ako zlé telefonické spojenie.

„... on všetko prekrúca, všetko mení. Nie som taká silná ako on...“ Bonnie niektoré slová nezachytila. „... ale toto je dôležité. Čo najskôr... musíš nájsť...“ Hlas jej slabol.

„Elena, nepočujem ťa! Elena!“

„... jednoduchý obrad, kúzlo... len dve zložky, tie, ktoré som ti spomínala...“

„Elena!“

Keď sa Bonnie prudko posadila na posteli, ešte stále kričala.

Ato je všetko, čo si pamätám,“ dokončila Bonnie, keď s Meredith kráčali po Sunflower Street medzi radmi vysokých viktoriánskych domov.

„Určite to bola Elena?“

„Áno a na konci sa mi pokúšala povedať niečo dôležité. Lenže som to poriadne nepočula. Viem len, že je to strašne dôležité. Čo si o tom myslíš?“

„Myšacie sendviče a otvorené hroby?“ Meredith nadvihla elegantné obočie. „Tuším miešaš dokopy Stephena Kinga s Lewisom Carrollom.“

Bonnie sa zdalo, že Meredith má asi pravdu. Sen ju však stále trápil; zožierala sa ním celý deň – dosť na to, aby jej z hlavy vyhnal predchádzajúce starosti. No teraz, keď sa s Meredith približovali ku Caro-